ఎనిమిది పళ్ళు

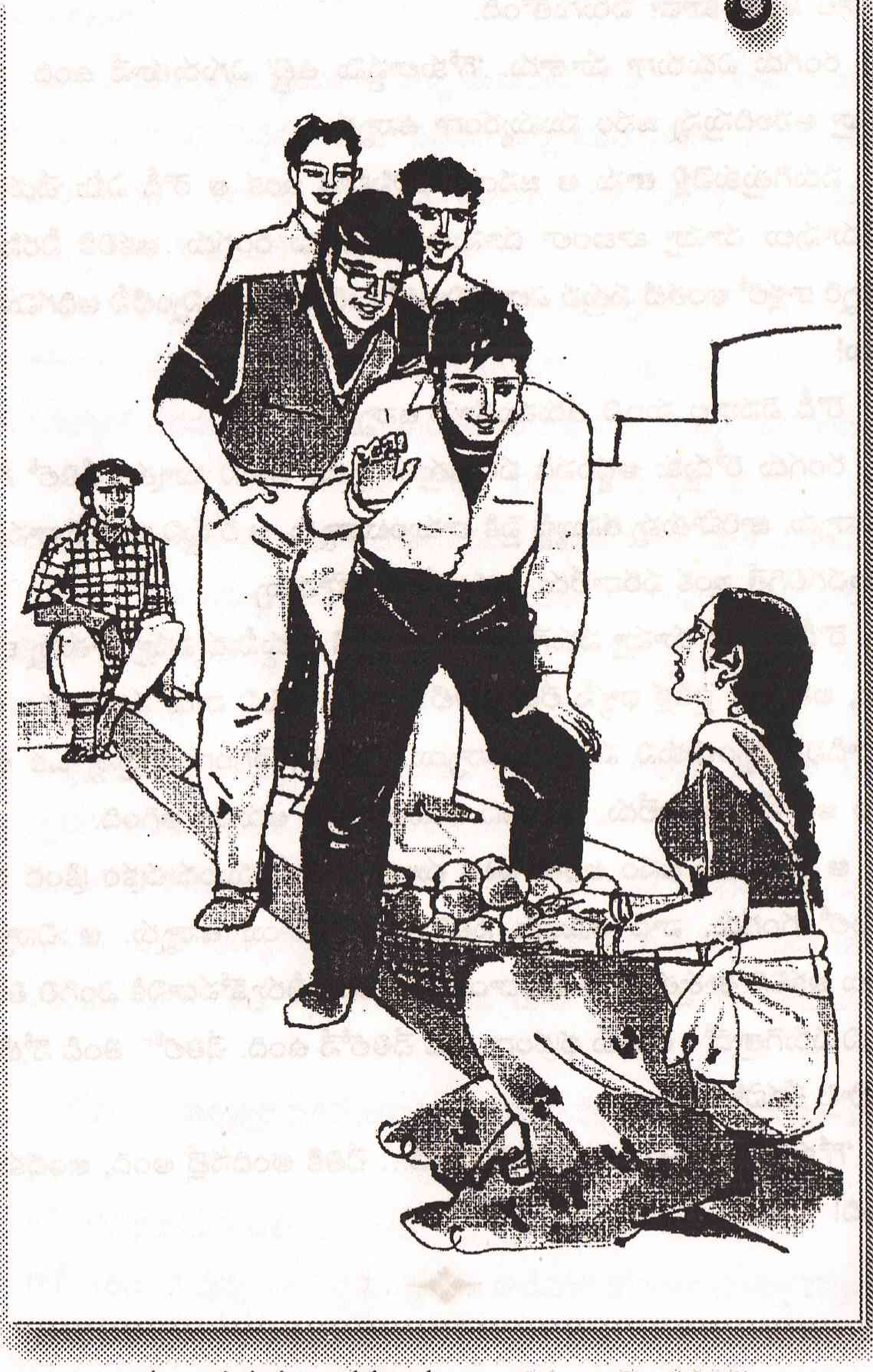

'ఆంధ్రప్రభ' వారపత్రిక . . . 28 జూలై, 1997

కాలేజీకి రీసెస్ టైమ్ అయింది!

విద్యార్థులు చాలామంది జట్లుజట్లుగా వచ్చారు. కొందరు చాయ్‌బండ్ల దగ్గర చేరి చాయ్‌లు తాగుతున్నారు. మరికొందరు పాన్‌డబ్బాల దగ్గరకు వెళ్లి సిగరెట్లు, కిళ్ళీలు కొంటున్నారు. ఇంకొందరు నలుగురైదుగురుగా చేరి పేవ్‌మెంట్ ప్రక్కనున్న చెట్లనీడన నిలబడి పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకుంటున్నారు.

ఆ విద్యార్థులను చూస్తుంటే పున్నమ్మకి ఎంతో ముచ్చటవేసింది.

ఆ అమ్మాయి తండ్రి నరసయ్య! ఆ కాలేజీ ప్రక్కనే గానుగచెట్టు కింద కూర్చుని పళ్ళు అమ్ముకుంటాడు. నాలుగురోజుల నుంచీ అతనికి జ్వరం వస్తూ మంచాన పడ్డాడు. రెక్కాడితే డొక్కాడని పరిస్థితి! అందుచేత ఒక్కగానొక్క కూతురును తప్పనిసరిగా పంపాల్సి వచ్చింది. వయసుతో పాటు పొగరుబోతుతనం, పోకిరీతనం కూడా ఉండే కాలేజీ కుర్రాళ్ళ ముందు పదహారేళ్ల వయసున్న తన పున్నమ్మను పంపడానికి అతనికి మనసొప్పలేదు.

పంపాలనే ఉద్దేశం కూడా లేదు. కాని, తనే ధైర్యం చెప్పివచ్చింది పున్నమ్మ.

పైకి బింకం చూపినా, నిజానికి మొదటిరోజున మనసులో చాలా భయం వేసింది పున్నమ్మకి. కాని, తన తండ్రి భయపడినట్లు, తాను కూడా కొంచెం అనుమానించినట్లు ఏమీ జరగలేదు. చాలామంది విద్యార్థులు అసలు తన ఉనికిని పట్టించుకోనేలేదు. తన దగ్గర పళ్ళు కొనడానికి వచ్చిన వాళ్ళందరూ మర్యాదగానే మాట్లాడారు.

కొందరు తన తండ్రి దగ్గర తరచుగా కొంటుండేవాళ్ళేమో... నరసయ్య రాలేదేమని అడిగి, జ్వరం వచ్చిందని చెప్తే- "అయ్యో పాపం!" అన్నారు కూడా. మరికొందరు తన పేరు అడిగి స్కూల్లో చదువుకుంటోందని తెలుసుకొని, నరసయ్య తన కూతుర్ని చదివిస్తున్నందుకు సంతోషించారు కూడా.

మొదటిరోజున కాస్తోకూస్తో ఉండిన చిరాకు రెండవరోజున బొత్తిగా లేకుండా పోయింది పున్నమ్మకి.

ఇస్త్రీ మడతలు నలగని యూనిఫారాలు వేసుకుని నీటుగా తయారై వచ్చే ఆ పిల్లల్ని చూస్తుంటే పున్నమ్మకి ఎంతో ముచ్చటగా అనిపించింది.

'తానూ చదువు కుంటోంది హైస్కూల్లో- ఏదో మొక్కుబడిగా. తనకి కూడా ఇటువంటి కాలేజీల్లో చదువుకునే అదృష్టం ఏ జన్మలోనైనా ఉంటుందా? కాలేజీ సంగతి సరే... అసలు ఈ హైస్కూల్ చదువే పూర్తవుతుందా? తనకి మంచి సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేసేయాలని తండ్రి గట్టిగా ప్రయత్నిస్తున్నాడు. సంబంధం కుదిరిందంటే చదువుకి

ఫుల్‌స్టాపే!' – తనకి కాలేజీలో చదువుకునే అదృష్టం లేకపోయినా ఆ యోగం ఉన్నవారిని చూస్తుంటే ఎంతో ఆనందంగా అనిపించింది ఆ అమ్మాయికి. మామూలుగా స్టూడెంట్స్ అంటే పోకిరీలు, రౌడీలు అన్న అభిప్రాయం చాలామందికి ఉంటుంది. ఇక్కడికి రాకముందు తనకీ అదే అభిప్రాయం ఉండింది. కాని, ఇక్కడ ఎంతో మర్యాదగా తమ పనేదో తాము చూసుకుంటున్న పిల్లల్ని చూస్తుంటే... తన అభిప్రాయం పూర్తిగా తప్పనిపించింది ఆ అమ్మాయికి.

"ఏం అక్కా... బాగున్నావా?" అన్న పిలుపు వినిపించింది.

అటుతిరిగి చూస్తే... దగ్గర్లో పేవ్‌మెంట్ గట్టుమీద కూర్చుని ఇకిలిస్తూ కనిపించాడు కిట్టిగాడు. నల్లటి శరీరం, చింపిరి జుట్టు, కుళ్ళు బట్టలు– వాడిని చూస్తేనే కంపరం ఎత్తుతుంది. వాడి ఒంటిమీదున్న షర్టూ, ప్యాంటూ ఎన్నాళ్లనుంచో, ఎన్నేళ్ల నుంచి వేసుకున్నవో– చెమటకి తడిసి, మట్టి పేరుకుపోయి, అట్టలు కట్టి తోళ్లలాగా గట్టిపడి పోయాయి.

వాడు ఎవరికి పుట్టాడో ఎవరికీ తెలియదు... వాడికే తెలీదు. గాలికి పుట్టి, ధూళికి పెరిగినవాడు. అక్కడే ఉంటూ టీ బండీల దగ్గర కప్పులు కడుగుతుంటాడు. తాగగా కప్పుల్లో, గ్లాసుల్లో మిగిలిపోయిన టీని వేరే గ్లాసులో పోసుకొని తాగుతుంటాడు. ఆ బల్లవాళ్ళకి ఉచితంగా చేసే సేవకు ప్రతిగా వాళ్ళు మధ్యమధ్య కొంచెం టీని ఉచితంగా తాగిస్తుంటారు.

అలాగే గప్‌చిప్ బళ్ల దగ్గర తినగా వదిలేసిన బటానీ రగడానీ, కచోరీ, సమోసా ముక్కల్నీ ఏరుకు తింటాడు. ఇలా మొత్తంమీద పొట్ట నింపుకుంటూ, ఉచితంగా దొరికే గాలిని పీలుస్తూ, నీటిని తాగుతూ, కాలంతో పాటు ఎదుగుతున్నాడు.

పున్నమ్మ వచ్చినరోజునే వాడు చనువుగా, "అక్కా... నర్సయ్య రాలేదే? నువ్వు ఆయన బిడ్డవా?" అని అడిగాడు.

ఎవరో ఆప్యాయంగా పలకరించడం విని అటు చూసింది కాని, కిట్టిగాడి రూపం చూసేసరికి పున్నమ్మకి కడుపులో తిప్పినట్లయింది.

"అవును... నర్సయ్య మా నాయనే! ఆయనకు పానం బాగాలేదు..." అని ముభావంగా సమాధానం చెప్పింది.

అటుతర్వాత రెండు మూడుసార్లు ఉబుసుపోక, "అక్కా... బావున్నావా?" అని పలుకరించాడు.

వాడి పలుకు వినగానే వెలుపరింత కలిగి, వాడి వంక కొరకొరా చూస్తూ ముఖం ప్రక్కకి తిప్పుకుంది. పున్నమ్మ ఉడుకుతుండడం చూసి సరదా పుట్టి, మరో రెండు మూడుసార్లు కవ్వించాడు కిట్టిగాడు. ఇంక వాడివంక చూడడం కూడా మానేసింది పున్నమ్మ.

కిట్టిగాడి పిలుపు వినబడగానే ఒళ్ళు మండిపోయింది పున్నమ్మకి. నీటుగా, ముచ్చటగా ఉన్న ఆ స్టూడెంట్స్ ముందు వాడిని చూస్తుంటే అందమైన భవంతి మీదుంచిన దిష్టిబొమ్మలాగా అనిపించింది.

'ఎంతైనా... మంచి కుటుంబంలో పుట్టి, చక్కగా చదువుకునే వారి పద్ధతే వేరు! వాళ్ళ మర్యాదలు, సంస్కారం– మట్టిలో పుట్టి, గాలికి పెరిగే ఈ కిట్టిగాడి వంటి వెధవలకి ఎలా వస్తాయి?' అనిపించింది పున్నమ్మకి.

'నాన్నకి జ్వరం త్వరగా తగ్గితే బాగుణ్ణు... ఈ పీడ పోతుంది!' అనుకుంది.

చీకటి పడేవరకూ అక్కడ విసుగ్గా కూర్చుని, అమ్ముడుకాని పళ్ళను తీస్కుని ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది పున్నమ్మ.

●

మరో మూడురోజులు గడిచాయి!

నర్సయ్యకి జ్వరం బాగా తగ్గింది. కాని, విపరీతమైన నీరసం! ఇంకో రెండు మూడురోజులు గడిస్తేనే కాని బయటకి వచ్చే పరిస్థితి కనిపించడం లేదు.

అది బత్తాయి పళ్ళ సీజన్!

పచ్చగా నిగనిగ మెరిసే బత్తాయిలు ఎక్కడపడితే అక్కడ కనిపిస్తున్నాయి. పున్నమ్మ పళ్ళ మార్కెట్ నుంచి యాభై మంచి బత్తాయి పళ్ళను కొనుక్కొచ్చి రోజూ కూర్చునేచోట కూర్చుని అమ్మకానికి పెట్టింది. సరుకు బాగుందేమో– పెట్టిన రెండు మూడుగంటల్లోనే డజనున్నర పళ్ళు అమ్ముడుపోయాయి.

పేవ్‌మెంట్ గట్టుమీద కూర్చున్న కిట్టిగాడు–

"అక్కా... బాగున్నావా?" అని ఎప్పటిలా అడిగాడు.

"శని మొదలైందా?" గొణుక్కుంటూ కొరకొరా చూసి ఊర్కొంది పున్నమ్మ.

"అంత కోపం ఎందుకక్కా? పోనీలే... నాకు రెండు పళ్ళియ్యవూ?" అన్నాడు మళ్ళీ కవ్వింపుగా.

కిట్టిగాడి ప్రశ్నలో కొంటెతనం ధ్వనించింది పున్నమ్మకి.

"ముదనష్టపోడా... చెప్పు తీసుకు కొడతాను!" అంటూ రాయి తీసింది పున్నమ్మ.

కిలకిలా నవ్వుతూ అక్కడినుంచి పారిపోయాడు కిట్టిగాడు.

ఇంతలో... వేరే బేరం వస్తే పున్నమ్మ దృష్టి అటు మళ్లింది.

ఆరోజు కాలేజీలో అంతా చాలా సందడిగా ఉంది. స్టూడెంట్స్ అందరూ రోజూకంటె ఎక్కువగా ముస్తాబై వచ్చారు. లోపల మైకుల నుంచి ఏవో మాటలు, మధ్యమధ్య పాటలూ, సంగీతం వినిపిస్తున్నాయి. సంగతేమిటని అడిగితే ఆరోజు 'కాలేజీ యానివర్సరీ' అని ఎవరో చెప్పారు.

కొంతసేపటికి లోపల జరుగుతున్న ఫంక్షన్ అయిపోయిందో, లేక మధ్యలో ఖాళీ వచ్చిందో కాని- స్టూడెంట్స్ చాలామంది బయటకి వచ్చారు. కొందరు టీ బండి దగ్గరికి వెళ్లి చాయ్ తాగసాగారు. మరికొందరు సమోసాలు, కచోరీలు లాగించి, గప్‌చిప్‌లు జుర్రసాగారు.

ఒక అరడజను మంది పున్నమ్మ దగ్గరకి వచ్చారు.

ఆరోజు పిల్లల ఉత్సాహం మరీ ఎక్కువగా ఉండడంతో అది వారి ప్రతి మాటలోనూ కనిపిస్తోంది. ఒక స్టూడెంట్, "ఏం... పిల్లా! ఈరోజు నీ పళ్ళు నున్నగా నిగనిగలాడుతున్నాయే? ఎలా ఇస్తావేమిటి?" అని అడిగాడు.

మిగిలినవాళ్ళు ఆ ప్రశ్నకి ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుకున్నారు.

రోజూ ఎంతో మర్యాదగా మాట్లాడే ఆ కుర్రాడి మాటల్లో ఆరోజు వెకిలితనం కనిపించింది. అయినా తమాయించుకుని, "డజను పద్దెనిమిది!" అంది పున్నమ్మ.

"అన్ని నాకెందుకు? నాకు రెండు చాలు... ఎంతిమ్మంటావో చెప్పు?" అన్నాడు అతను- పున్నమ్మ జాకెట్ లోపలి భాగాల్ని చూపులతో తడుముతూ.

అప్రయత్నంగా పైట సర్దుకుంది పున్నమ్మ.

"ముందు తడిమి చూసి నచ్చినవి రెండు తీసుకో! ఆ తర్వాత అమ్మాయి అడిగినంత ఇద్దువు గానీ..!" అన్నాడు ఇంకొకడు.

అందరూ పగలబడి నవ్వారు.

పున్నమ్మకి చిర్రెత్తుకొచ్చింది. వాళ్ళని చెడామడా తిట్టాలనుకుంది. చెప్పు తీసి కొట్టాలనుంది. కాని, తమాయించుకుంది.

"బాబూ... మీతో ముచ్చట్లు పెట్టుకోడానికి నాకు టైం లేదు. కావాలంటే తీసుకోండి... లేకపోతే పొండి!" అంది.

"తీసుకోవాలనేగా అడుగుతుంట? చెప్పు... మంచివి ఆ రెండూ ఎంతకి ఇస్తావు?" అన్నాడు ఆ కుర్రాడు పున్నమ్మ మెడ కిందకి దృష్టిని సారిస్తూ... 'రెండు' అనే మాటను వత్తి పలుకుతూ.

పున్నమ్మకి ఒళ్ళు మండిపోయింది.

"పోండి బాబూ... పొండి! మీకు నేను పళ్ళు అమ్మను!" అంటూ వెళ్లిపోయే ఉద్దేశంతో పళ్ళను బుట్టలో వేయసాగింది.

"ఉండు... నువ్విచ్చేదేమిటి? నేనే తీసుకుంటాను!" అంటూ గభాల్న రెండు బత్తాయిలు తీసేసుకున్నాడు ఆ అబ్బాయి.

పున్నమ్మ అవాక్కయిపోయింది. గుండె దడదడలాడింది.

ఆ అమ్మాయి తేరుకొనేలోగానే ఇంకో స్టూడెంట్ "నీకేనా కావలసింది? నాకూ కావాలి!" అంటూ మరో రెండు పళ్ళు తీసుకున్నాడు.

రోజూ మంచిగా, మర్యాదగా ఉండే ఆ స్టూడెంట్స్‌కి ఏమైందో తెలియదు- వానరమూక లాగా పున్నమ్మ అమ్మకానికి పెట్టిన పళ్ళ మీదా, ప్రక్కన బుట్టలో వున్న పళ్ళ మీదా కలబడ్డారు. ఎవరికి అందిన పళ్ళు వాళ్ళు పుచ్చుకుని నవ్వుకుంటూ పరుగులు మొదలుపెట్టారు.

పున్నమ్మ తేరుకుని తల బాదుకుంటూ, వాళ్ళని తిడ్తూ బిగ్గరగా ఏడవడం మొదలు పెట్టింది. ఆ అమ్మాయి ఏడుస్తుంటే వాళ్ళు మరింతగా ఆనందిస్తూ పళ్ళను జేబుల్లో దోపుకుని పరుగులు తీయసాగారు.

'అప్పటివరకూ ఆ విద్యార్థులు ఎంతో మంచివాళ్ళు, సంస్కారవంతులు, మర్యాదస్తులు అనుకుంది తాను. వాళ్ళేనా ఇంత రాక్షసంగా ప్రవర్తిస్తోంది?' పున్నమ్మ తల తిరిగిపోతోంది.

పట్టపగలు, నట్టనడిరోడ్డు మీద ఇంతటి దారుణం జరుగుతున్నా, అది ఏమిటని అడిగే, లేదా కూడదని చెప్పే ధైర్యం ఎవరికీ లేకపోయింది. నోరు విప్పితే వాళ్ళు తమకి ఎక్కడ అగ్గి పెట్టేస్తారోనని ఎవరి మటుకు వారికే భయం!

పిల్లలు అరుస్తూ పరుగులు పెడుతుండడం చూసి ఏదో జరిగిందనుకుని, చుట్టుప్రక్కలనున్న దుకాణాల వాళ్ళు తమ షట్టర్లను దించేశారు.

భీష్మాది కురువృద్ధులు, గురువృద్ధులున్న నిండుసభలో కౌరవులు ద్రౌపదిని వివస్త్రను చేస్తుంటే ఏమీ చేయలేక మిన్నకుండిపోయారు. చదువుకున్నవారు, మేధావులు, సంస్కార

వంతులు ఉండే ఆ కాలేజీ ముంగిటే అభంశుభం తెలియని పున్నమ్మకు, అసహాయురాలైన ఆ ఆడపిల్లకు అంతటి అన్యాయం జరుగుతుంటే అడ్డుపడ్డ శ్రీకృష్ణుడెవరూ లేకపోయాడు.

విద్యార్థులు పున్నమ్మ అమ్మకానికి తెచ్చిన పళ్ళను దోచుకుంటూ పారిపోతుండడం కిట్టిగాడి కంటపడింది.

వాడు కూడా పరుగు పరుగున అక్కడికి వచ్చాడు. చేతికి అందినన్ని పళ్ళను దొరకపుచ్చుకుని ప్యాంటు జేబులో కుక్కుకున్నాడు. ఈ చేతిలో రెండూ, ఆ చేతిలో రెండు పళ్ళను గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

పళ్ళను పూర్తిగా దోచుకుని విద్యార్థులు పారిపోయారు.

ఇంక అరచీ, బిగ్గరగా ఏడిచీ ప్రయోజనం లేదని ఊర్కుండిపోయింది పున్నమ్మ. కన్నీరు కారుస్తున్న శిలాప్రతిమ లాగా నిలబడిపోయింది. కొంచెంతేరుకుని చూసేసరికి ఎదురుగా నిలబడి కిట్టిగాడు కనిపించాడు. వాడిని చూడగానే పున్నమ్మ కోపం కట్టలు తెంచుకుంది.

"నువ్వూ పళ్ళు దోచుకున్నావుగా... ఇంకా నిలబడ్డావేంట..? ఇంక నా దగ్గర దోచుకోడానికేమీ మిగల్లేదు... ఫో!" అని అరిచింది రుద్ధకంఠంతో.

"అదికాదక్కా... వాళ్ళంతా నీ పళ్ళు దోచుకుపోతుంటే చూశాను. వాళ్ళని అడ్డుకోవాలనుకున్నాను. కాని, ఒక్కడ్ని నేనేం చేయగలను? ఎదిరిస్తే వాళ్ళు నన్ను కొడతారు. అందుకే నేనూ వాళ్ళతో పాటు దోచుకుంటున్నట్లు నాటకం ఆడాను. నన్నూ సాటిదొంగ అనుకుని నన్నేమీ అడ్డు పెట్టలేదు. ఇవిగో... ఈ ఎనిమిది పళ్ళను మాత్రం నేను దక్కించగలిగానక్కా.. తీసుకో!" అంటూ జేబులో వున్న నాలుగు, చేతుల్లో వున్న నాలుగూ- మొత్తం ఎనిమిది పళ్ళనూ పున్నమ్మ ముందుంచాడు కిట్టిగాడు.

'ఆంధ్రప్రభ' వారపత్రిక . . . *28 జూలై, 1997*

అమ్మకానికి అందుబాటులో ఉన్న
కె.ఆర్.కె. మోహన్ ఇతర రచనలకై ఈ పుస్తకం చివరి పేజీల్లో చూడండి...